

SVENSKA ROVDJURSFÖRENINGEN

Valberedningen förslag till styrelse för 2018

Ordförande Jan Bergstam väljs på 1 år enligt stadgarna

Ledamöter med 1 år kvar

Björn Ljunggren

Gunnar Gillberg

Omval Robert Franzén 1 år

Nyval Eva Ångström 2 år

Johan Örlander 2 år

Anna-Karin Lieber 2 år

Peter Eriksson 1 år

Cecilia Peterson 2 år

Presentationer

Ny ordförande:

Jan Bergstam

I början av mars fick jag möjlighet att delta i årets örninventering i Bergslagen. Jag skulle sitta vid stranden av en långsträckt sjö med en "het" bergsrygg på andra sidan. Kan redan nu avslöja att jag kunde rapportera in en örn som till och från under dagen hängt över de södra delarna av bergsryggen.

Dagens höjdpunkt blev något helt annat. Från ingenstans dök plötsligt en rörelse upp i ögonvrån lite norrut på motsatta stranden av sjön. Eftersom jag redan hade kikaren uppe kunde jag snabbt konstatera att det handlade om två vargar som i en lugn samlad galopp tog de sig söderut utefter motsatta stranden, ca 1,5 kilometer bort. Mitt på dagen. I ungefär 20 minuter kunde jag i kikaren

följa deras förehavande, okunniga om att de var iakttagna. De försvann plötsligt och jag var tacksam för stunden i kikaren. Efter några minuter började det yla från samma håll de försvunnit och någon minut senare var de ute på sjön igen. Nu med kosan norrut. I samma lugna galopp. Att det handlade om ett vargpar framgick tydligt. Stannade vargen till som befann sig lite efter den första stannade den första och inväntade.

Efteråt insåg jag vad jag fått uppleva under drygt en halvtimme. Ett vargpar, som helt omedvetet om att jag trängt mig på med hjälp av min kikare, visade upp ett beteende som inte alls stämmer in i den skräckpropaganda om varg som sprids. På vilket sätt skulle landsbygden gå under på grund av några vargar som rör sig i ett område utan människor. Svaret fick vi SR-programmet Klotet för någon vecka sedan. Allt handlar om jakt och löshunds jakt.

Senare på eftermiddagen gensköt jag spårlopan från vargparet på andra sidan sjön. Tiken löpte. Snart är det dags för hennes andra valpkull.

Sedan januari 2011 är jag knuten till Svenska Rovdjursföreningen. I huvudsak som informatör, regionansvarig och stängselansvarig samtidigt som jag svarat för innehållet på föreningens Facebooksida och Hemsida. Jag har också suttit i styrelsen i tre år. Tidigare har jag arbetat som chefredaktör inom NWT-koncernen i Värmland.

Jag kom i kontakt med rovdjursfrågan redan senhösten 1983, då som reporter, då det stor klart att det fanns fler än de två tidigare kända vargarna i norra Värmland. Redan hösten året efter, 1984, gjorde jag min första insats för vargarna då Jägareförbundet och LRF fick klartecken till jakt på tre vargar i norra Värmland av Länsstyrelsens lekmannastyrelse. Jakt på tre vargar efter endast två födda valpkullar var mer än vad den spröda vargpopulationen kunde klara. Spårare hävdade att det fanns fyra högst fem vargar i Nordvärmland hösten 1984. Om det skulle jagas var det uppenbar risk att en eller båda föräldraren kunde skjutas. Jaktbeslutet överklagades till Naturvårdsverket som sade nej till jakt. Föräldratiken i Nyskogafamiljen sköts året efter under sommaren utanför en fårhage i Skråckarberget. Sedan dess har jag varit i spårloporna och bokstavligen följt varje steg rovdjursfrågan tagit sedan dess.

Ledamöter:

Robert Franzén

Född 1944. Nuvarande bostadsort är Köpingsvik på Öland. Uppvuxen i Ursvik utanför Stockholm och har därutöver bott i Östergötland i 40 år. Har varit natur- och fågelintresserad sedan ungdomsåren och var då föreningsaktiv i flera organisationer. Har varit flitig fjällresenär och följt utvecklingen i främst Sjaunja sedan 1960, där jag gjorde mina första observationer av varg, björn och järv. Mitt första lodjur såg jag först 1974 i närheten av Vålådalen – samma år som jag började på dåvarande statens naturvårdsverk. Där arbetade jag fram till min pensionering 2009, dvs i 35 år. På Naturvårdsverket hade jag förmånen att under de första 25 åren till största delen arbeta i fält. Då jag började på verket var rovdjursstammarna mycket svaga och undanträngda till främst fjäll och fjällnära områden. Konflikten mellan rennäring och rovdjur var då aktuell, medan konflikten med delar av jägarkåren dröjde till 1990-talet. Fältstudier startade 1974 på Ottfjället i Jämtland för att där främst studera renarna för att kartlägga olika förlustorsaker och rovdjurens andel av dödligheten. Där

inleddes arbete med radiosändare och inte minst s.k. mortalitetssändare på renkalvar för att därigenom kunna återfinna döda renkalvar relativt snabbt efter döden. Arbetet i Jämtland avslutades 1979 och fortsatte för min del i Västerbotten (Umbyn/Ubmeja 1980-1981) och i Norrbotten (Jåkkåaska 1982-1986) där 1 600 renkalvar försågs med radiosändare. Studierna resulterade i förslag till nytt ersättningssystem för döda renar, vilken infördes 1996. Jag har även varit starkt involverad i forskningsprojekten på björn, järv och lodjur som verket initierade på 1980- och 90-talen, där fältstudier koncentrerades till Lapponia i Norrbotten. Även utvecklandet av inventeringsmetoder har utgjort ett arbetsfält. Under 1990-talet deltog jag i utvärdering av småviltsjakten och handredskapsfisket i fjällen och i en nordisk arbetsgrupp om stora rovdjur på Nordkalotten. Har också arbetat med framtagandet av åtgärdsprogram, arbete med förebyggande åtgärder, skydds jakt och andra jaktbeslut, kurser och information om såväl rovdjursförvaltning och illegal jakt m.m.

Under åren 1982-2003 hade jag arbetsrum på Fjällheten/Fjällförvaltningen i Jokkmokk för att mera "på plats" kunna följa förvaltningsarbetet. Under senare delen av 1990-talet initierades den första rovdjursutredningen och fr.o.m. 2002 har rovdjuren blivit ett eget politikområde. Det har inneburit att allt större delar av besluten har flyttats från Naturvårdsverket till länsstyrelserna. Jag var Naturvårdsverkets "expert" i den andra rovdjursutredningen. Jag har på verket under 2000-talet också arbetat med olika verktyg för att underlätta att implementera regionaliseringen som föreskrifter, databaser, viltskador, information mm.

Efter att jag slutat på verket var jag tidigare ledamot i SRF:s styrelse åren 2010-2014 och efter ett tvåårigt uppehåll åter 2016-2018.

Eva Ångström

Eva Ångström, 68 år, hemmahörande i Stockholm men en tredjedel av året spenderas i vargrevir i Nordvärmland.

Jag är pensionerad bankdirektör, är generalist och inte specialiserad inom något område. Jag menar att jag är bra på att se till att pengar används på bästa sätt, där dom gör mest nytta. Jag tycker också om att arbeta målorienterat. Kanske bör nämna att jag är aktiv inom lokalpolitiken, för Moderaterna.

Sedan 1978 har jag jagat älg i Värmland där jag sitter i styrelsen för vårt viltvårdsområde (vi har varit älgskötselområde men gick tillbaka till VVO 2017). Jag har alltid varit intresserad av djur och natur. Jag har haft jakthundar och idag har en av sönerna en eftersökshund.

Vargarnas "återkomst" skedde någon mil från vårt fritidshus och där började striden mellan dom som gillade och dom som absolut skulle ha bort dessa djur. Idag har vi björn, lo, varg, järv och kungsörn i

våra skogar vilket är en helt fantastisk utveckling. Tyvärr är vi omgivna av många människor som har en negativ syn på våra rovdjur och hotar deras existens.

I våra skogar skulle t ex ekoturism kunna vara en växande näring för denna landsbygd.

Under 2014 och 2015 var jag ledamot i styrelsen för Rovdjursföreningen och under 2017 har jag varit revisor. I slutet av förra året blev jag utsedd av Rovdjursföreningen att representera Natursidan i Viltförvaltningen Stockholms län.

Johan Örlander

Johan Örlander, 38 år, bor i Järna i Södermanland, har en dotter på åtta år. Min stora passion i livet är att leva ursprungligt i naturen, som en del av naturen. Jag har spenderat större delen av mitt vuxna liv ute i naturen, varav många år i USA där jag har mitt andra hem på Teaching Drum Outdoor School i Wisconsin. Engagemanget för djur och natur är en självklar följd av att leva i och av naturen, och av att se naturen förstöras av oss domesticerade människor. Mina yngre vuxna år var jag aktiv miljöaktivist och bodde tex ett helt år uppe i en trädkoja i Skottland i protest mot avverkning av en urskog. Mitt politiska engagemang handlade efter det mer om att hitta hållbara sätt att leva på än att protestera. Engagemanget kring just rovdjuren har kommit först på senare år. En stor bidragande orsak till det var att min guide i USA vägledde mig till att lära mig av vargarna för att bli en skicklig jägare, såsom urfolk på nordliga breddgrader gjort sen urminnes tider. Människa och just varg är som syster och bror, och vi har ett speciellt band mellan oss. Detta skedde för mig samtidigt med de första licensjakterna på varg i Sverige och jag blev medlem i SRF i samma veva. Efter det handlade mitt rovdjursengagemang främst om att lära känna rovdjuren och då särskilt vargen. Har haft en nära relation till Sjundavargarna i flera år och de har blivit en hjärtefråga för mig. Jag är ute mycket i skogarna och spårar dem, och gillar särskilt att göra det i grupp - likt en grupp vargar på jakt. Jag gillar att hjälpas åt kring att se vad vargarna har för sig, och på samma gång även hålla koll på vad som sker i reviret. Jag tänker att närvaro i reviren är något som skulle hjälpa att få ner graden av tjuvjakt.

Den mer politiska och vetenskapliga delen av rovdjursfrågorna är jag inte riktigt lika road av, men jag ser den som en nödvändighet. Och det är där vi kan göra mest för att värna om våra rovdjur, då det i väldigt hög grad är mänskliga politiska beslut som bestämmer våra rovdjurs öden. Jag har de senaste åren blivit mer och mer engagerad i Rovdjursföreningen. Hösten 2016 blev jag utsedd till regionsansvarig i Stockholm, där jag även är stängslingsansvarig. Stängsling är något som jag var mycket aktiv i den senaste tiden och något jag ser som en bra lösning för att minska konflikter. Det är även ett bra sätt att möta folk på landsbygden och skapa relationer. Sen hösten 2017 är jag ersättare

i viltförvaltningsdelegationen i Stockholm och jag samarbetar mycket med länsstyrelsen kring inventering av rovdjur i Stockholm och även en del i Sörmland.

Jag ser rovdjuren som en lika självklar del av vår natur som allt annat ursprungligt liv här. Det är vi domesticerade människor som behöver ta ansvar för den destruktiva kultur vi har skapat, och det ska inte andra växter och djur behöva lida för. Vi behöver hitta sätt hur de domesticerade och vilda världarna kan existera sida vid sida. Rovdjuren råkar ofta mer illa ut än andra djur och behöver därför ett extra speciellt engagemang. Det är något jag brinner för och något jag hoppas kunna bidra till med mina gåvor som styrelsemedlem i SRF det kommande året. En sak jag har lärt mig när jag levt som Ojibwaindianerna levde förr i tiden var att tala och dela respektfullt med varandra, vilket jag ser verkligen behövs i den infekterade rovdjursdebatten, så det hoppas jag kunna bidra med. Vi har mycket att lära av naturfolken - deras kultur och deras relation med naturen.

Aho (vilket betyder "jag har talat", som Ojibwaindianerna brukade avsluta med)

Anna-Karin Lieber

Jag är nyss fyllda 60 år, har pluggat biologi på Uppsala Universitet med inriktning mikrobiologi/cellbiologi/immunologi.

Därefter jobbat med samma ämnen hela livet, både ned forskning och på senare tid med marknadsföring inom läkemedelsindustrin. Idag arbetar jag sedan 10 år på MSD Animal Health med veterinära vacciner.

Mitt naturintresse har alltid varit en hörnsten, att vandra, paddla eller rida i naturen och lyssna, iaktta.

En natur i balans är självklart viktigt, och den biologiska mångfalden är en förutsättning för en hållbara ekologiska system. De stora rovdjuren har en viktig plats att fylla, och det är vårt ansvar att skydda dem och deras livsrum. Detta brinner jag för och vill hjälpa till med på de sätt jag kan.

Min familj består av min man och tre vuxna barn plus två katter och en häst.

Peter Eriksson

Jag är född 1960 med uppväxt i mellan Sverige under olika perioder från Linköping i söder till Härnösand i norr. Nu bor jag i Norrtälje kommun med närhet till naturen dagligen.

Hobbyfotograf/Frilansfotograf med speciellt intresse för "rovdjur" av alla dess slag och dessa hittar jag oftast ute i naturen vilken jag försöker fånga på bild och det dagligen då jag alltid har kameran laddad bredvid mig var jag än är. Älskar att dokumentera djur och natur på bild och ibland kommer den där rätta känslan och miljön i bilden. Utflykterna ökar år från år med fokus på Norden. Anordnar utflykter, spårutbildningar, fotoutflykter, rovdjursutflykter. Håller utbildning i naturskola. Känner väl till vad vår natur har att erbjuda

och vad som bör göras för att det skall få fortsätta vara så till kommande generationer.

RA för Uppland. Min energikälla är familjen, naturen och djuren.

Cecilia Peterson

Jag är 52 år gammal, ensamstående mor till en 17 årig son, och arbetar full tid på Skatteverket i Helsingborg, personbeskattning samt med handels- och kommanditbolag. Jag arbetar dagligen med lagar och förordningar och är van med både domar och tolkningar.

Min bakgrund har varit brokig såtillvida att jag arbetat och bott runt om i Sverige. Jag har bott i Kiruna i ca 15 år, Luleå ca 3 år och arbetat som platschef på dåvarande ABAB, säkerhetsföretag. Där arbetade jag tätt med polis och åklagare och tjänstgjorde även som tolk åt rättsväsendet. Där levde jag tätt med den samiska kulturen och hade även en dagmamma som var renägare. En fördel med detta är att jag är väl informerad om både renägare och jakt-och fiskesamerna och deras levnadssätt.

Under denna tid i Kiruna var jag även ordförande för moderaterna där, satt i förbundsstyrelsen ansvarig för försvarsfrågor, skrev motioner och propositioner. Var delaktig under partistämmor, talade inför stor publik och hade kontakt med pressen.

Jag var även Förbundslottachef i Norrbotten och var ansvarig för de frivilliga inom försvaret.

Jag tog även jägarexamen för småvilt i Kiruna så jag har även inblick i den världen, trots att jag tog examen enbart för att kunna skjuta skeet och trap (lerduvor), precis som min far gjorde.

Mitt djurintresse har jag fått i tidiga år av min far som hade en särskild plats för djuren i sitt hjärta och speciellt rovdjur såsom de stora kattdjuren, björn och varg. Jag själv engagerade mig mer aktivt för ett par år sedan och hjälpte då andra föreningar med överklagningar och skrivelser till bland annat EU.

Svenska Rovdjursföreningen har jag varit medlem i sedan 2015 och har alltid följt rovdjursdebatten som har varit och fortfarande pågår. Jag har insett att för att förändra dagens rovdjurspolitik måste vi arbeta på en mer bred front då endast överklagningar på jakt inte räcker. Vi måste agera mer på den politiska planhalvan och influera rovdjursdebatten inte enbart bland svenska politiker men även europeiska om vi ska kunna föra debatten framåt och i vår riktning.

Härmed ställer jag upp som kandidat till en plats i styrelsen för Svenska Rovdjursföreningen och kommer att verka för föreningen.

Valberedningen har bestått av

Gudrun Lindvall , sammankallande

Erold Coleman

Göran Lundin

Kenth Nauc  r, ersättare